

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Roman Trzaskowski

ze skargi Skarbu Państwa - Starosty C.

o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem prawomocnego nakazu

zapłaty w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w W.

w dniu 28 sierpnia 2008 r., sygn. akt XVI GNc (...)

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 kwietnia 2017 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) oddala zażalenie;

**2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej od (...) Niestandaryzowanego
Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił na podstawie art. 328 § 1 zd. 2 k.p.c. wniosek (...) Sekurytyzacyjnego Niestandardyzowanego Funduszu Zamkniętego w W. z dnia 19 czerwca 2015 r. o doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 2 czerwca 2015 r. z tej przyczyny, że został on złożony, z uwagi na zwrot wniosku o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej na podstawie art. 132 § 1 k.p.c., po terminie określonym w art. 387 § 3 k.p.c.

Wskazał, że wyrok Sądu Okręgowego, kończący postępowanie w sprawie, zapadł w dniu 15 lipca 2014 r. i od tej daty, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2010 r., Nr 7, poz. 45; dalej „ustawa nowelizująca”), zastosowanie ma art. 132 § 1 k.p.c. w brzmieniu ustalonym tą ustawą, co oznacza, że w toku sprawy pełnomocnik radca prawny jest obowiązany do bezpośredniego doręczenia stronie przeciwnej pisma procesowego i dołączenia do pisma procesowego wniesionego do sądu dowodu doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowodu wysłania przesyłką poleconą. O ile art. 132 § 1 k.p.c. nie ma zastosowania do pisma zawierającego wniosek o odręczenie uzasadnienia, o tyle ma zastosowanie do pisma zawierającego wniosek o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej, a w razie uchybienia temu wymogowi pismo podlega zwrotowi na podstawie tego przepisu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący zarzucił naruszenie art. 397 § 1 w zw. z 368 § 1 pkt 2 w zw. z 380 k.p.c., art. 132 § 1 k.p.c. oraz art. 387 § 3 k.p.c. i wniósł o uchylenie zarządzenia o zwrocie wniosku z dnia 19 czerwca 2015 r. o przywróceniu terminu do złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia oraz o uchylenie zaskarżonego postanowienia

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący, powołując w zarzucie naruszenia art. 397 § 1 w zw. z 368 § 1 pkt 2 także art. 380 k.p.c. wniósł o poddanie kontroli Sądu Najwyższego zarządzenia o zwrocie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie

uzasadnienia twierdząc, że wniosek ten ma taki sam charakter procesowy jak wniosek o doręczenie uzasadnienia i nie podlega dyspozycji art. 132 § 1 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r., V CSK 466/11 (nie publ.) nowelizacja art. 132 k.p.c. stanowiła przeniesienie do postępowania zwykłego obligatoryjnej formy doręczeń pism między adwokatami i radcami, stosowanej poprzednio w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Różnica między art. 479⁹ k.p.c. i art. 132 § 1 k.p.c. polega na zmianie podmiotowej ograniczającej powinność doręczeń bezpośrednich wyłącznie do profesjonalnych pełnomocników, natomiast od strony przedmiotowej zakres doręczeń bezpośrednich pozostaje bez zmian, co upoważnia do przyjęcia aktualności dotychczasowego orzecznictwa w tym zakresie, a zwłaszcza poglądów wyrażonych w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 65/05 (OSNC 2006, nr 3, poz. 50) i z dnia 24 lutego 2009 r., III CZP 127/08, (OSNC 2009, nr 12, poz. 165), zgodnie z którymi wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej podlega bezpośredniemu doręczeniu i strona jest zobowiązana do doręczenia odpisu drugiej stronie lub dowodu przesłania go przesyłką poleconą.

Z zakresu pism procesowych, objętych odstępstwem od zasady oficjalności doręczeń przewidzianym w art. 132 § 1 k.p.c., zostały wyłączone pisma enumeratywnie wymienione w art. 132 § 1¹ k.p.c. oraz zgodnie z poglądami doktryny i judykatury, pisma składane wyłącznie w interesie wnoszącego i takie pisma, które nie mogą wpłynąć na sytuację procesową innych uczestników postępowania. Doręczeniu bezpośredniemu podlegają natomiast pisma procesowe mające znaczenie dla obu stron postępowania z tej przyczyny, że umożliwiają podjęcie obrony, dotyczą postępowania dowodowego albo wpływają na tok postępowania determinując zarówno potrzebę jak i kierunek ewentualnych czynności procesowych drugiej strony. Podzielić trzeba pogląd, że postępowanie w przedmiocie przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej ma charakter dwustronny a sposób rozpoznania wniosku leży w interesie zarówno strony składającej, jak i przeciwnej z tej przyczyny, że prowadzić może do skutku braku prawomocności wyroku, ma wpływ na dalszy bieg postępowania oraz może mieć w rezultacie wpływ na wynik sprawy.

Nie można przyznać słuszności skarżącemu, iż należy stosować przepisy dotychczasowe, jeżeli sprawa została wszczęta przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Zgodnie art. 4 ust. 1 tej ustawy, przepisy dotychczasowe znajdują zastosowanie do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, co w sprawie niniejszej, jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny, nastąpiło z datą wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w 2014 r. Po tej dacie na pełnomocnikach stron ciąży obowiązek dokonywania doręczeń zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w brzmieniu znowelizowanym, co czyni prawidłowym zarządzenie o zwrocie wniosku oraz uznanie wniosku o doręczenie uzasadnienia za złożony po terminie określonym w art. 387 § 3 k.p.c.

Z tych względów orzeczono na podstawie 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., 99 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 5 i § 10 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

jw